

стрѣлкова школа въ Петербургъ, слѣдъ свършването на която се канѣлъ да постѣпи въ нѣкоя изъ военнитѣ академии, но не можилъ да постигне послѣдното си желание: извѣстнитѣ спрѣчквания между русското правителство и българския Князь, побъркали и той порано отъ другаритѣ си билъ извиканъ и назначенъ на предишната си длъжностъ — флигель-адютантинъ.

Съ добросъвѣстната си служба и дълбока преданностъ къмъ Господаря си, Мариновъ напълно придобилъ расположението на Княза. Една нощъ казватъ, щѣлъ да заплати съ живота си, като прѣдупрѣдилъ Господаря отъ една уgroжавша опасностъ, отъ страна на рускитѣ генерали-министри, но това останало почти тайна и ето какъ до нѣкъдѣ е изложена тази случка, въ 59—60 страници, въ прѣведената книга на А. фонъ Хуна „Борбата на Българитѣ за съединението си:“

„Въ една прекрасна нощъ, двамата генерали дойдохъ въ княжеския палатъ и искахъ да влѣзатъ въ стаята на Княза. Нъ на дежурний адютантинъ, Мариновъ, който като герой падна при Сливница, работата се показва съмнителна и той имъ забрани влизанието. Слѣдъ като двамата генерали се опитахъ да влѣзатъ насилствено при Княза, Мариновъ грабна револвертъ си и имъ каза, че ще ги застрѣли, ако се опитатъ да прѣстѣпнатъ прагътъ на княжеската спалня. Сетнѣ Мариновъ повика тѣлохранителитѣ на Княза и извѣсти